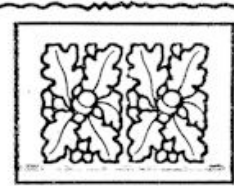

OM ZUSJE?

DOOR
ARI DANE.

't Was een heel gewoon modern huis, en het onderscheidde zich in geen enkel opzicht van de andere in de rij.

Maar Jan Jervois had in de korte jaren van zijn wonen daar reeds zijn leven geleefd. Huwelijk, geboorte, overlijden... alles in twee jaren tijds.

Hem die alleen overblijft, resten dan nog enkel smart, lijdzaamheid en hoop. Of hij moet weer opnieuw een leven beginnen.

En dat leek Jan Jervois voor immer onmogelijk, toen zijn Hester was ter ruste gelegd.

Het eerste jaar van hun huwelijk was enkel geluk geweest. Ze waren gezond. Ze konden zich ruim bewegen, zonder de zorgen en de verantwoordelijkheden, die met een groot vermogen samengaan. En bovenal, ze hadden elkaar. Wat ook zelfs onder ziekte en armoede geluk zou zijn geweest.

Daarna kwamen maanden van zwakte en bezorgdheid; toch verhelderd door liefde, door het uitzicht op nog voller, rijker geluk.

Dan viel wreed-onverhoeds de slag neer, die van het huis — door de tegenwoordigheid van het vrouwtje tot een thuis geworden — maakte een gapende leegte. En door het schreien van een moederloos kindje in een van de bovenkamers werd de verlatenheid nog onderstreept.

Dat in zijn woning een element van ver-reikenden en machtigen invloed was gekomen, daar had Jan Jervois nog geen erg in. Hij kon zich zijn leven niet anders indenken dan als leed, onderworpen gedragen, in de hoop op wederzien.

Zijn moeder kwam over en richtte alles voor hem in.

In de wederzijdsche familie was niemand, die de zorg voor zijn kind en zijn huis op zich kon nemen. Wel was er een oude-getrouwe, die jarenlang de familie had gediend. Die werd door mevrouw Jervois tot huishoudster aangesteld, met

hulp van een vertrouwde kinderjuffrouw voor het kleintje.

„Je zult je vreeselijk alleen voelen, Jan,” zei zijn moeder, toen ze alles voor hem had gedaan, wat ze kon doen; „ik wou eigenlijk, dat je maar op kamers was gaan wonen, en mij het kindje meegegeven hadt.”

„Beter zoo, moeder,” vond hij met een flauw lachje; „ik kan 't niet over me verkrijgen om af te breken, wat zij heeft opgebouwd. Ik ben maar liever hier.”

„Nou — juffrouw Judson zal goed voor je zorgen, en het kind kun je aan juf gerust overlaten. Zelf kom ik om de veertien dagen 's kijken.... Maar ik ben zoo bang, dat die avonden-alleen zoo lang voor je zullen zijn. Ik wou....”

Zijn knap gezicht boog zich naar zijn moeder om haar een dankbaren kus te geven.

„U hebt voor me gedaan wat u kon. Tob maar niet over me, moeder! Alleen voel ik me nu tòch. Altijd. Ook al was ik rondom in de menschen. Dan nog erger eigenlijk. Ik ga hard werken. Da's de eenige manier. En als u kan, dan komt u. Dat zal ik heerlijk vinden.”

Aan het kindje gaf hij weinig of geen aandacht. Dat duurde zoo een heelen tijd. Hij wist, dat het een meisje was, en ze hadden hem gezegd, dat het gezond was en sterk. Maar eigenlijk scheen hij zich haar bestaan niet goed te kunnen indenken. De vader in hem was nog niet wakker.

Hester zelf had haar kindje niet eens gezien — had het niet aan zijn zorg en liefde kunnen opdragen. En grootmoeder, huishoudster en juf waren het allen volmaakt eens, dat het beter was om Zusje maar niet aan hem op te dringen. Zoo ging hij al gauw geheel op in zijn werk voor de pers.

Na het ontbijt ging hij uit; om zeven, soms acht uur kwam hij eten. Na zijn eenzelvig maal ging hij weer aan 't werk, en bleef soms zitten schrijven tot in den nacht.

't Kon gebeuren, dat hij bij 't thuiskomen niet dadelijk naar zijn eigen kamer ging, maar eerst even de kinderkamer inwipte om, als een soort van plicht, even naar het kind te kijken.

Maar zoo'n wit kinderbedje, waarin je niets te zien kreeg dan een rond kopje en misschien een kuiltjes-knuistje, had

hem niets te zeggen. Even een behoedzaam gefluisterd: „goed met Zusje?” en beleefd aanhooren van het gewone: „ja meneer, best,” en dan was zijn belangstelling in zijn dochter voor zoo'n dag al weer betoond.

Zusje zelf gedroeg zich voorbeeldig. Zij schreide haast niet. Nooit bracht ze het huis in opstand omdat ze croup had of tanden kreeg. Alle klein-kinder-klipjes ontzeilde ze en wat haar soms overkwam bij het toenemen in grootte en in durf, dat verdroeg ze met wijsgeerige kalmte.

Totdat de dag aanbrak, dat ze voor 't voetlicht kwam. 't Was vroeg in den herfst. Zoowat twee jaren na dat Hester was heengegaan.

Jan kwam wat vroeger thuis dan gewoonlijk. Zijn sleutel rikkelde in het slot, en hij ging recht uit naar boven.

Bij 't voorbijgaan van de kinderkamer klonk daar een zacht-klaterend kinderlachen. 't Was zoowat voor 't eerst, dat uit die richting geluid hem tegenkwam en hij bleef staan.

Zusje was een heele poos bij grootmoeder te logeeren geweest. Twee dagen geleden was ze thuis gekomen. Toen had hij 't juist heel druk en kwam telkens pas laat eten.

De kamerdeur stond aan. Hij duwde en ging zacht naar binnen.

De gordijnen waren neergelaten, maar in de ruime, gezellige kamer was 't nog licht genoeg.

Tegenover de deur stond het ledikant van juf en daar vlak naast het kinderbedje, waarin om dezen tijd gewoonlijk zijn kind lag te slapen.

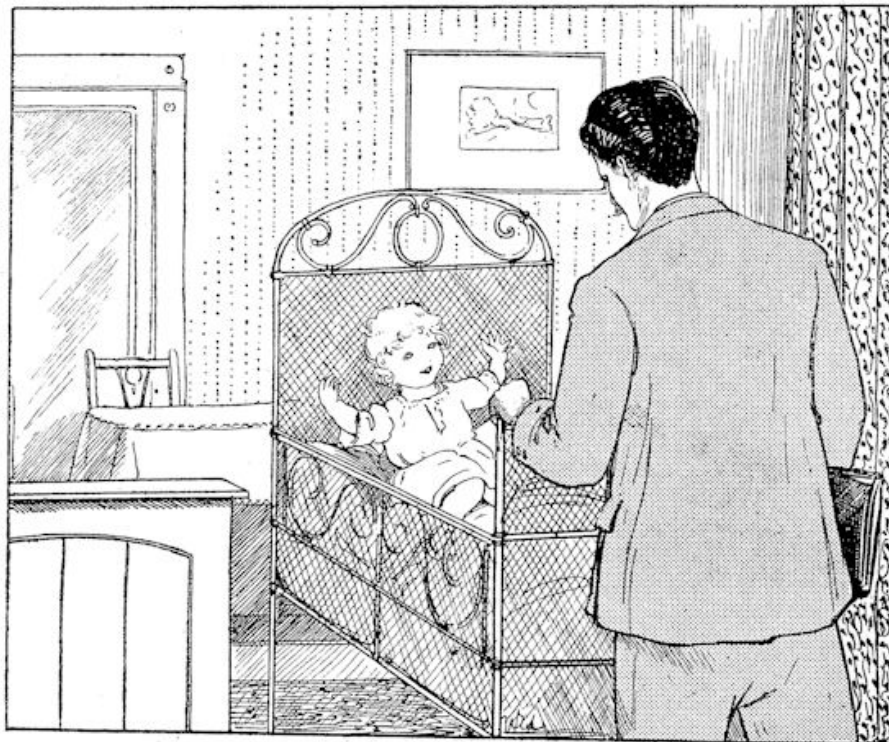
Nu zat op het kussen een klein blond meisje met zacht-roze velletje. Heelemaal niet het gewone dik-vette stukje kindervleesch, dat hij zich voorstelde, als hij soms eens aan haar dacht, maar een bij-de-hand iemandje, heelemaal bij, met een hoofdje vol zon-gouden krulletjes en met vrijmoedig groot opgeslagen blauwe oogen.

Er was geen schijn van gelijkenis met haar moeder. Die was donker geweest van haar en van oogen.

Misschien was 't al evengoed. Want er was geen zeggen van, hoe het wellicht Jan zou hebben kunnen beroeren

indien Hesters lieve oogen vanuit dat kindergezichtje hem hadden aangezien.

Hij stond zich te verbazen op wien ze toch lijken kon; had geen flauw idee, dat dit „bekende”, wat hij in haar zag, niet anders was dan zijn eigen sprekend evenbeeld.

Zusje bleef nog even zitten lachen en met haar vingertjes spelen in het licht van de ondergaande zon, die door den kier langs het gordijn heen het krulkopje in een stralenkrans zette.

Dan sloeg ze op eens de mollige handjes voor de blije oogen.

„Zusje weg!”

Maar daar hij blijkbaar dat spelletje niet kende, kwamen de glanzende oogjes weer te kijk met een triomfantelijk „Kiek-kiek!”

Tegelijk gingen de armpjes omhoog en klonk de order „Tomme.... Zusje tomme.”

Gehoorzaam nam Jan haar op. En toen hij de ronde molligheid van armpjes en beentjes in zijn armen had en het krulkopje tegen zijn schouder voelde, kwam in hem de vader tot beseft. Toen wist hij, dat liefde en vreugde er nog waren in de wereld. Ook nog voor hem. En hij dankte God en greep moed.

Als er nog iets noodig was geweest, om den keten te sluiten, die de kleine hem had aangelegd, dan volgde dit al dadelijk. Vrijmoedig keek ze hem in z'n gezicht, onderzocht het trek voor trek, gaf dan een voldaan „Pappa” en nam voorts bezit door in elk van zijn oogen een vingertje te pieken.

Hij stond voor zijn gezichtsvermogen te vechten en zij zat al schaterend, steeds opnieuw den aanval te herhalen, toen op de trap stappen klonken en juf met een vermanend „foei Zusje” op den drempel kwam te staan. In één verbazing over wat zij te zien kreeg.

Jan draaide het hoofd om, en Zusje stak de armpjes toe, alweer met den roep: „Pappa!”

„Wie heeft 'r dat geleerd?” vroeg Jan.

„Ze is zóó bij-de-hand, meneer,” zei juf: „ze weet gewoon alles. 's Morgens kijkt ze u na door 't raam, en in de eetkamer heb ik haar uw portret laten kijken. Gisteren-morgen nog hoorde ze u naar beneden gaan, en toen was 't: „Zusje tappen af — Zusje na Pappa!”

„Dat u d'r dan niet gebracht hebt.”

Jan had een gevoel, alsof hij in zijn rechten was verkort.

„Mevrouw Jervois had gezegd, dat ik haar niet naar beneden brengen mocht, meneer. Alleen pas als u naar d'r vroeg. Ik dacht d'r net, dat ze al in slaap was; daarom ging ik even een paar schoone schortjes beneden halen. Ze wordt anders nooit wakker, als ze eenmaal onder zeil is. Kom, Zusje!”

Maar Zusje bleef liever waar ze was, keek met voorname minachting naar de uitgestoken armen van juf en dan naar haar bedje.

„Bij Pappa!” besliste ze.

„Pappa moet gaan eten. En Zusje gaat slapen als 'n zoet meisje.”

Maar ze schudde enkel maar de krulletjes. „Zusje bij Pappa; Zusje ook eten,” was 't weer.

Juf was zacht. Maar ze wist toch van voet bij stuk houden. Zusje was dan ook volstrekt niet verwend, en in gewone omstandigheden zou ze zonder verder onderhandelen dadelijk in bed hebben gelegen.

Maar juf was óók verstandig. En ze bedacht, dat de omstandigheden *niet* gewoon waren.

„Zou 't hinderen?” vroeg Jan, „Voor één keertje? Heeft ze niet een doek of zoo iets?”

Want zelfs hij kon zien, dat een nachtponnetje, al was 't van flanel, niet voldoende was om mee aan tafel te gaan.

„Ik zal d'r even een ochtendjurkje aanschieten, meneer en wat an d'r voetjes doen, en dan breng ik 'r wel beneden,” zei juf. „Natuurlijk hoorde ze eigenlijk in d'r bedje te liggen, maar voor zoo'n enkelen keer zal 't niet hinderen. Als U d'r maar niks geven wilt, meneer. Niks dan een beschuitje of zoo.”

Op die voorwaarden wilde zusje dan wel van vader's arm afkomen.

En toen hijzelf tien minuten later beneden kwam, vond hij daar een stralende verschijning in rood jurkje op een hooge stoel zitten, rechts van zijn eigen plaats.

Met een lepel zat ze vroolijk op de tafel te trommelen, klaar om zich te laten bedienen van het goede, dat vóór haar stond.

Het bishuitje, dat juf haar aan de hand had gedaan, werd al dadelijk weggesmeten — onder de tafel. Een vingertje wees naar vaders bord, en de order werd gegeven: „It oot van dat!”

Juf heeft nooit geweten wat het kind allemaal at dien avond. En de lijst van verboden artikelen zou nog heel wat langer zijn geworden als niet al vrij vroeg in den loop van den maaltijd de oogjes van de jonge dame telkens uitwrijven hadden noodig gehad.

Totdat het vuistje, van waaruit de lepel nog ver vooruit stak, niet meer met de oogjes alleen klaar was. Ook op 't neusje werd stijf geduwd, nog even rond gewreven en het het hoofdje ging neer, kwam terecht midden op haar bord.

Zusje werd weer naar bed gedragen onder een slaperig mompelen van: „Zusje niet s'apen. Zusje eten bij Pappa.”

Natuurlijk kon zoo'n feestelijkheid niet telkens worden herhaald. Maar juf bracht meneer vriendelijk onder het oog, dat als hij meer van zijn dochter wilde zien, zij haar gemakkelijk 's morgens aan het ontbijt kon beneden brengen.

En zoo werd het rustig uurtje, tot nog toe aan brieven en aan het ochtendblad gewijd, nu een drukke scharrel-maaltijd, waarbij zusje in haar schoon schortje met frisch gezichtje en glanzend haar van alles wat op de tafel was een portie voor zich opeischte, de krant scheurde; de brieven over den grond smakte; haar melkbeker omgooide; zich met marmelade besmeerde en onder alles door opgewekt en zonder eenigen samenhang babbelen bleef.

Voordat ze beneden kwam, kreeg ze haar gewone boter'am met melk, maar aan tafel toonde ze een verbluffenden smaak in ham met eieren en geroosterd brood, liet zich met moeite overhalen om zich te behelpen met een beker melk inplaats van koffie, en zei meer kinderversjes op dan Jan ooit te voren ergens had gehoord.

Ook had hij nooit eerder notitie genomen van andere kinderen, of van speelgoedwinkels.

Tegenwoordig betrapte hij zichzelf telkens, dat hij op straat jongens en meisjes liep aan te kijken en ze met zusje vergeleek. Natuurlijk viel de vergelijking zelden in hun voordeel uit.

En hij kon voor een speelgoedwinkel blijven staan en dan van allerlei zien, wat hij dacht dat haar glinster-oogen nog levendiger zou doen glanzen.

Zijn eerste offer, een dag of wat na de kennismaking van dien avond, was een groote pop geweest, die ze met gillettjes van pret had in ontvangst genomen, 's morgens bij het ontbijt.

„Ze is d'r heelemaal niet bang van,” zei hij opgelucht en bleef kijken naar haar beweginkjes terwijl juf er bij stond te wachten, om haar in haar stoel te tillen en Rachel, juffrouw Judson's hitje, bleef steken in het klaar zetten van 't ontbijt, omdat ze ook graag kijken wou.

„Ze is bang van niks en van niemand, zoo'n lief diefie,”

prees juf. „Wel, onlangs liep ze in het park zomaar op een vreemde dame toe en de vriendschap was gesloten.”

„Een vreemde?”

Het leek Jan twijfelachtig. Voor zich zelf was hij al kieskeurig en hij had liever niet, dat zijn kind zich zou afgeven met de eerste de beste.

„O, maar 't was een dame, meneer. — Kom liefke, leg pop nou op de divan! dan krijg jij lekkere eetjes. Pappa zit te wachten. — Ik geloof dat ze bij mevrouw Beering gelogeed is, meneer. Ik heb haar met mevrouw zien wandelen en ze zeggen, dat ze een nichtje is. 't Was op een dag, dat Zusje in 't park van me wegliep, en die jonge dame pakte haar en bracht haar bij me terug. Na dien tijd kunnen we haar niet tegenkomen, of zusje roept „jujjouw” en stevent op haar af.”

„Jujjouw” zei zusje nadenkend, terwijl juf het strikje in haar kin-servetje legde. „Zusje an jujjouw tijten waten” en haar armpje zwaaide in de richting van de pop.

Een week of wat later, op Zondagmiddag, zou Jan uitgaan, om een zieken vriend te bezoeken. In de vestibule vond hij Zusje, gekleed om met juf te gaan wandelen.

Zóó zag ze haar vader, of met een blij schreeuwte draaide ze, wel-overwogen, juf met het vouw-wagentje den rug toe en kondigde aan: „Zusje met Pappa.”

„Neen, neen,” besliste juf — en greep haar handje! „Zusje moet een zoet meisje zijn en met Dina mee gaan.”

Maar Zusje was er al achter, dat Pappa wel was over te halen. Ze greep hem bij de jas.

„Dina tewt gaan,” vond ze. Want de enkele keeren, dat juf van haar was weggegaan, was haar gezegd dat juf naar de kerk was.

„Dina tewt. Zusje met Pappa.”

Jan wist dat het verkeerd was, om aan haar dwingen toe te geven. Maar ze zag er zoo snoezig lief uit in het ruig-wit manteltje en mutsje; hij kon 't niet laten haar mee te nemen.

„Hoe ver zou ze kunnen lopen?” vroeg hij. — „Tot aan mevrouw Prendergast?”

„Ze kan een heel eindje, als 't niet te hard gaat,” dacht

juf; „ik geloof wel, dat 't gaan zal. Maar 't is voor u zoo vervelend, dat langzaam loopen. Zal ik haar even brengen in 't wagentje?”

't Idee sloeg niet in. Bij vader niet en bij dochter niet.

Zusje zei nog eens over: „Met Pappa”, met een stamp van haar voetje en een heel leelijk gezicht naar juf en het vouw-wagentje.

En Jan kreeg tegelijk de visie van een juffrouw met een wagentje en een kind er in, achter hem aan. Hij zag er niets in. Dan heel wat liever dit aantrekkelijk blond-en-rose schepseltje, meetrippelend aan zijn hand.

„Zoover als ze kan mag ze met me meewandelen,” zei hij, „en komt u dan even later met het wagentje. Als ze moe wordt, kunt u haar altijd nog in 't wagentje zetten en als mevrouw Prendergast haar even heeft gezien, dan neemt u haar mee terug.

Zoo gingen ze op weg.

Jan had zich eigenlijk niet voorgesteld *hoe* langzaam zelfs een vroolijk en voorspoedig kind van even twee jaar nog maar vooruit komt. Maar geduldig hield hij zijn groote stappen in, en bij de kruispunten nam hij haar op, dat ze haar witte schoentjes niet begroezelen zou.

Hij begon het net wat lastig te vinden, om zes maal te stappen over een afstand, dien hij gewoonlijk met één pas aflegde, en Zusje dreigde al telkens van de been te raken.... Zou hij juf maar laten komen met het wagentje?

Daar draait zich het kleine knuistje uit zijn hand los.... een blij gillette: „Jujjouw! jujjouw!” en ze was weg, met een vaart waardoor ze gauw genoeg op haar neusje zou hebben gelegen, had niet, vlak voor hen uit, op 't hooren van de kinderstem, een jong meisje zich omgekeerd en topzwaar Zusje in haar armen opgevangen.

„Hé Zusje!” riep ze: „waar is Dina?”

„Niet Dina, Pappa,” legde ze uit, onder het worstelen om weer los te komen. En Jan Jervois lichtte zijn hoed als bevestiging van zijn dochters voorstellen.

„Uw oom is een oud vriend van mij en mijn kleine meid

is van u een vriendinnetje geworden, zie ik, juffrouw.... ja, uw naam weet ik eigenlijk nog niet recht.”

Nora Beering lachte.

„Ik heet Beering, net als mijn oom. Hij is een broer van mijn vader. Ik ben Zusje hier al een keer of wat tegengekomen. Ze is zoo'n aanhankelijk zieltje.”

„We zijn vandaag voor 't eerst samen uit wandelen,” vertelde Jan: „ze is erg gezellig. Maar bepaald hard lopen doet ze nog niet. Juf komt achteraan, voor geval dat ze moe wordt, of dat ik er het mijne van krijg, en me dunkt, dat 't begint tijd te worden. Kom Zusje, zeg da-da tegen juffrouw Beering en dan ga je naar Dina.”

Gehoorzaam legde ze haar linker handje in Pappa's hand. Maar met het rechter hield ze stijf die van Nora vast.

„Jujjouw mee,” kommandeerde ze; „jujjouw oot wandewe.”

Tot veel was Jan bereid. Dat was Zusje maar al te gauw gewaar geworden. Maar in het park loopen met een vreemde dame en Zusje aan de hand tusschen hen in.... 't Zou kritiek zijn geworden, als Nora's gemakkelijk bewegen niet dadelijk den uitweg had gevonden.

„U wou verder gaan, geloof ik. Zal ik haar maar even naar Dina terugbrengen? Kom, Zusje!”

En als Jan het handje losliet en met dank afscheid nam, stapte ze, zoo vlug als de vermoeide voetjes het konden bijhouden, in de richting van het vouw-wagentje. Jan bleef ze even nakijken, de lange slanke gestalte in donkerblauw en het kleine witte trippeltje zooals ze samen, o zoo langzaam, maar blijkbaar tot wederkeerige voldoening voortstapten, en met een zucht, waarvan hij niet eens zichzelf zou hebben kunnen rekenschap geven, keerde hij zich af, om alleen verder te gaan.

In geen weken zag hij Nora weer. Hij had het ook zoo over-druk, dat hij zelfs voor Zusje geen tijd had dan aan het ontbijt. En dan kon hij nog niet eens zich veel met haar bemoeien.

Zusje zag. En het beviel haar niet.

Op een morgen, dat hij verdiept zat in drukproeven, en iedere aanmoediging van háár kant stijf had genegeerd, begon ze nadenkend: „Pappa nou zoet?... Pappa niet zoet. Pappa niks zeggen tegen Zusje.... Zusje maken, Pappa zeggen,” en meteen smet een mollig knuistje wel-overlegd zijn kopje omver. De koffie stroomde over 't ontbijt-servet en over de proeven.

Pappa brak onmiddellijk los in „zeggen” zooals Zusje 't nog nooit gehoord had, en juf werd gebeld om haar te komen halen.

Maar ze liet zich wegdragen, en had enkel pret. „Pappa grapje doen. Pappa s'eeuwen tegen zusje . . . zóó?”

En een schril gieren moest denkbeeld geven van Jan's uitroep van schrik, toen hij zijn proeven in de koffie geweekt zag.

„Zoo'n brutaal klein ding heb ik van m'n leven nog nooit gezien,” moest juf in den loop van den morgen even aan

juffrouw Judson vertellen. „Ze geeft net zooveel om meneer als om die kleine kat daar. Wat we met 'r beginnen moeten, als ze grooter wordt . . .”

„Nou ja — maar voor meneer is ze toch maar 't licht van z'n oogen,” vond juffrouw Judson. „Hij is lang zoo zwaar-moedig niet meer, sinds hij begonnen is notitie van d'r te nemen.”

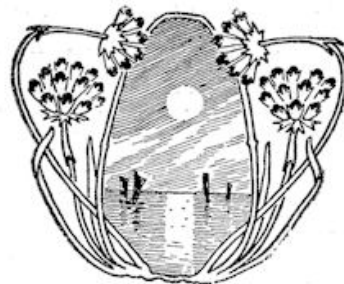
„Ja, da's waar”, gaf juf toe. „Ik zei nog tegen 'm dat ik d'r misschien maar liever niet beneden moest brengen, zoo-lang als ie 't 'smorgens zoo druk had, maar toen zei-d-ie, dat ie d'r enkel maar 'smorgens kon zien en dat ie dan wel op d'r passen zou, in plaats van te gaan zitten lezen.”

„Pappa niks zeggen.” — Zusje keek op van haar blokken-doos: „Pappa niet zoet”.

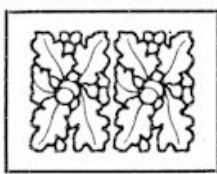
„Pappa is *erg* zoet”, deed juf strak „Zusje is stout geweest; die heeft al pappa z'n koffie weggemorst.”

Maar zusje schudde het krulhoofdje en triomfeerde grinnikend: „Zusje Pappa pwaten gemaakt en toen Pappa 's éé-ééuwen . . .”

(Wordt vervolgd).

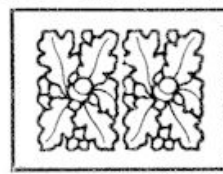

OM ZUSJE?

DOOR
ARI DANE.

(Vervolg).

Zusje had haar derden verjaardag gevierd. 't Werd winter, en om een hevige regenbui moest Juf op een middag vroeger dan anders van het wandelen terugkomen.

„'t Kan nog wel weer opklaren,” zei ze tot Rachel, die haar hielp met het binnendragen van 't wagentje. „Ik zal maar zoolang met 'r in de eetkamer gaan; dan kunnen we 't aankijken.”

„Daar is 't koud,” waarschuwde Rachel. „De kachel was uitgegaan en juffrouw Judson zei, dat 't tijds genoeg was als ik 'm aanmaakte tegen etenstijd. Maar in den salon — daar brandt vandaag de kachel — om de piano, zie je.”

Zusje vond het heerlijk om al het nooit eerder aanschouwde moois van den salon te ontdekken. Ze dribbelde rond, peuterde in alle hoekjes en holletjes en kwam dan met: „Zusje nòg 'n mooisje” bij juf aandragen, totdat juf ernstig bezorgd werd dat er scherven zouden vallen.

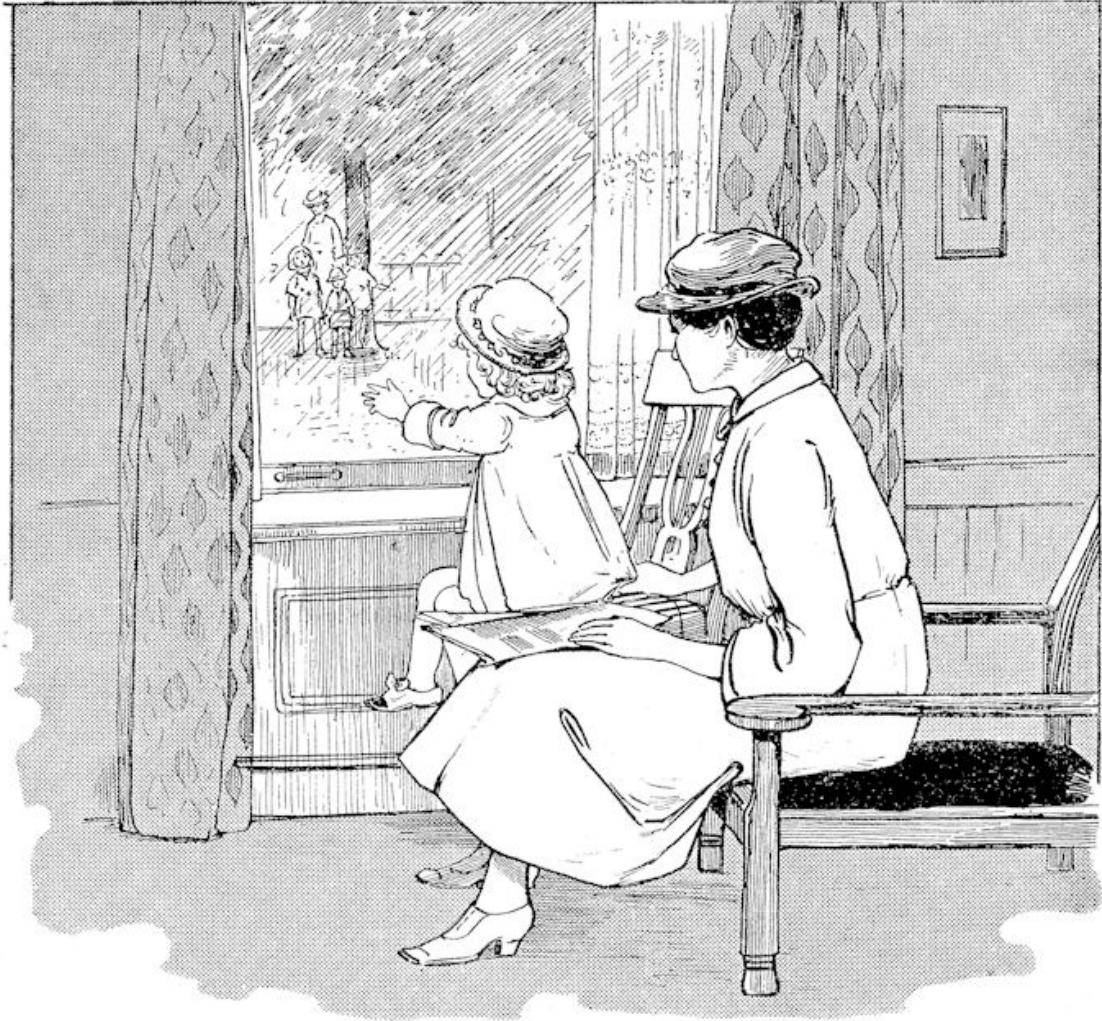
„Ja, Zus, mooi —” stemde ze in, toen 't kind wees naar een portret van haar moeder in zilveren lijstje — „maar Zusje mag niet zoo aan Pappa's mooisjes komen. Kom hier bij Dina, dan gaan we naar de straaltjes en de plasjes zitten kijken. Zie 't maar 's regenen.”

Op trage voetjes kwam Zusje naar 't raam. Ze werd op een stoel getild, en ze drukte haar neusje tegen de ruit, totdat het glas besloeg. Toen veegde ze met haar platte hand over de doffe plek en streepde met haar vingertje aan den binnenkant den loop van de druppels na, die buitenlangs neergleden.

Opeens klonk een blij schreeuw. Ze wees naar den overkant: „jujjouw!... jujjouw ook in jegen.”

Juf zat de courant te lezen. Met haar eene hand hield ze Zusje bij 't manteltje vast. Maar bij dat juichen keek ze op,

zag Nora Beering met drie kinderen aan den overkant onder een boom staan, op hoop dat ze daar nog een klein beetje droog mochten blijven.

Zusje zat plof op den grond — verbolgen — juf greep een paar parapluies uit den stander, stak de straat over en vroeg Nora om te komen schuilen.

„Dank u! 't is heel vriendelijk,” aarzelde Nora: „maar als we die parapluies te leen mogen hebben, dan denk ik wel, dat we nog tamelijk droog thuis komen.”

Maar de kinderen rumoerden: „Hé, nicht Noor, laten we

naar binnen gaan. We wou-en zoo graag dat kindje zien."

"'t Gaat nog harder regenen ook," vond het oudste meisje, "en Larry vat dadelijk kou, al is 't nòg maar zoo'n beetje vochtig."

Waarop Laurens dadelijk antwoordde met een welwillend kuchen.

"We zullen meneer Jervois ongelegen komen," begon Nora weer. Maar juf stelde haar dadelijk gerust. „Heelemaal niet, juffrouw. Voor zevenen komt meneer nooit thuis. En.... o, nee maar, daar staat me dat kind op de stoep. Jou stout, stout Zusje."

Juf draafde terug, en drie over-bereidwillige kinderen renden achter haar aan. Nora had maar te volgen.

't Was zoo gezellig warm in den salon. De regen kletterde tegen de ruiten. En 't wàs waar, dat Laurens dadelijk kou vatte en dat kou vatten voor hem al meermalen een gevaarlijken aanval van croup had ingehad.

Nora gaf zich maar over aan den loop der dingen en ging zitten in het leuke lage stoeltje, dat juf voor haar bij den vulhaard aanschoof.

Zusje genoot al van de twee meisjes. Ze voerde ze de heele kamer door, en maakte ze attent op al wat haarzelf had aangetrokken met een geregeld herhaald: „Zusje nòg 'n mooisje.... awmaaw van Pappa."

Juf had het druk met Laurens; had hem zijn jas en schoenen uitgetrokken. Nu bracht zij ze weg, om te laten drogen.

„Me kousen zijn ook nat," klaagde hij. En al kon Nora nergens een vochtig plekje aanvoelen, hij moest en hij zou z'n kousen uit-hebben en ze bij 't vuur te drogen hangen. Zelf kroop hij dan bij zijn nichtje op schoot en stak behaaglijk zijn bloote voeten naar den vulhaard uit.

„Ik vrees, dat 't een regentje voor den heelen dag wordt," Nora zette eindelijk den barrevoeter op 't hardkleedje en liep naar 't raam; „we moesten maar naar huis gaan. Juf, mogen de kinderen even bij u blijven, dan ga ik een rijtuig bestellen."

„Dat kan Rachel anders wel even voor u doen, juffrouw," begon juf.

Maar daar ging de kamerdeur al open en Rachel kwam binnen, om de theetafel bij Nora neer te zetten. Dan verdween ze weer om terug te komen met het theegoed.

Juf vroolijkte er van op. Ze had al zitten overwegen, of ze aan juffrouw Judson zou durven voorstellen om thee te zetten. Ze had zoo'n gevoel, dat het toch eigenlijk niets meer dan behoorlijk zou zijn.

„Nou drinkt u eerst hier 'n kopje thee, juffrouw,” zei ze; „'n lekker warm kopje. Dan loopt de jongeheer ook minder kans van kouvatten. En als 't dan blijft regenen, dan stuur ik Rachel wel om een rijtuig.”

„Thee!” galmde Zusje. „Zusje ook thee — Hiew,” heel nadrukkelijk.

Uitdagend keek ze naar Juf, liep naar den haard en ging op een voetkussen zitten. Laurens werd op z'n schouder geklopt en beschermend beloofd: „Jongen ook thee.”

Nora schonk in. Juf presenteerde de kopjes rond, en zusje kwam achteraan met het cake-mandje.

De meisjes hadden groote pret om haar grappige maniertjes, en omdat de anderen lachten, lachte zij zelf mee. 't Werd een drukte en lawaai, waarbij niemand den sleutel in het voordeur-slot hoorde rinkelen, niemand voetstappen in de gang hoorde.... En zoo kon Jan Jervois ongemerkt op den drempel staan en al de onderdeelen van dit huiselijk tooneeltje in zich opnemen, voordat iemand erg in hem had.

Het flikkerlicht van het hout in den haard gaf aan de kamer een warm-intieme gezelligheid die er al zoo lang aan had ontbroken.

Een slank meisje zat in een laag stoeltje aan de theetafel, op het haardkleedje; aan haar voeten lag een krulkop in matrozenpakje, de bloote voeten uitgestoken naar den warmen haard. Nog een klein tafeltje was aangeschoven; daaraan zaten twee kleine meisjes zich te goed te doen aan thee met cake. Juf was aan het bedienen en Zusje liep met haar mee, het cake-mandje in de mollige handjes.

Zij was de eerste, die de stille gedaante in de deuropening zag staan.

Weg viel 't mandje; stukken cake vlogen in alle richtingen; en over de kruimels heen draafde ze op haar Vader toe.

„Pappa — Pappa!” Zoo stijf sloeg ze hem de armpjes om de knieën, dat hij niet voor- of achteruit kon.

Nora sprong op en stapte op hem toe, met een verontschuldiging voor hun inval, dien zij voelde dat hem als een onbescheidenheid zou kunnen opvallen.

Juf maakte zich druk met het overal oprapen van stukken cake. Francien en Muriël wilden haar helpen. Alleen Laurens bleef onbewogen thee drinken en cake eten. Wat daar om hem heen gebeurde — hém raakte het niet.

„Ik mocht wel aan u mijn verontschuldiging aanbieden, juffrouw Beering,” lachte Jan en maakte zich uit zijn gevangenschap vrij, door Zusje op zijn arm te nemen. „'t Gebeurt bijna nooit, dat ik zoo vroeg thuis ben. Laat ik de thee-partij niet storen. Ik wil graag ook een kopje.”

Als iemand onderweg aan Jan Jervois had gezegd, dat hij thuis thee-visite zou vinden in den salon, en dat een dame daar in Hester's stoel zou zitten en thee schenken, dan zou hij hebben gezegd, dat hij het niet *zien* kon. Dàt niet.

Maar nu hij er zoo opeens midden-in stond, had hij geen tijd, om zich af te vragen, of het pijn deed of niet. Zijn innerlijke ridderlijkheid bracht hem er toe om voor het meisje, dat met een uitdrukking van weemoedig meevoelen voor hem stond, het voor haar onprettige van zijn overval te verbergen.

Werkelijk doorvoelde Nora zoo scherp, hoe het voor hem wezen moest, wat pijnlijke herinneringen dit huiselijk-hier-zitten in hem zou wakker roepen, dat er geen plaats overbleef voor aan-zich-zelf-denken.

De kinderen schenen hem te houden voor zo oegon te goedigen vogelverschrikker. Francien kwam op zo en moet.” van zijn stoel zitten.

„U vindt 't niks niemendal erg, dat we bij gauw ook!” zitten theedrinken — is 't wel? Ziet u, 't bij hield het hoofd te regenen, en dan vat Larry altijd kou. oprapen was. Hij al net-zoo-nat en die staane nou te dro klonk het zacht en stond voor 't raam en ze wenktiede.”

Voor taalregels voelde Francien niets.

„Natuurlijk vind ik 't niet erg,” stelde Jan haar gerust; „'t was juist goed van Juf, dat zij je binnen riep. Ik vind het prettig, dat je d'r bent.”

„Echt en echt?” vroeg Muriël en gaf hem zijn kopje aan.

„Echt en echt,” lachte hij. „Zeg, is d'r nog een stukje cake voor papa over?”

En zusje kwam gewichtig met het weer gevulde mandje aandraagen.

„Nicht Noor wou eerst niet eens binnenkomen,” legde Muriël verder uit: „maar wij wou-en zoo vreeselijk graag. We vinden Zusje zoo snoezig leuk.”

„En wij hebben heelemaal niks gedaan,” bracht Laurens zwaarwichtig in 't midden, zijn blauwe oogen groot opgeslagen.

„'t Kleine meisje liet de cake vallen; wij hebben 't niet gedaan.”

„Larry, wat ben jij toch 'n buffel,” speelde Francien op. „Ze is nog zoo klein. En jij mag anders wel naar je eigen kijken; 't heele kleedje leit vol kruimels. En je heb melk gemorst ook.”

Zoo grondig deed ze onderzoek naar zijn wandaden, dat ze met Laurens samen over den vloer te rollen kwam. Nora nam gauw den beker op, om verder kwaad te voorkomen.

Lachend keek Jan naar zijn klein meisje, zooals ze daar aan Nora's knie stond. Hij merkte op hoe zacht haar krulletjes werden gestreeld, hoe Nora het kindergebabbel begreep en er op inging; en hij doorvoelde als nooit te voren, wat zijn kind vanaf haar geboorte was tekort gekomen.

Toen de thee afgelopen was, had het ook opgehouden met regenen.

op hetscheid had nog heel wat in, want Zusje hield niet op, matrozenpest de heele visite een voor een g'ndag kussen. En haard. Nogen nog weer. Zonder eind. Maar eindelijk waren zaten twee kluf ging met het kind naar boven.

cake. Juf was aen.

het cake-mandje ek hij de wanordelijke kamer rond; de kamer

Zij was de eersten tijd niets van zijn plaats was geweest. zag staan. lang bleef hij stil staan voor het zilveren

's donkere oogen hem tegen blikten. Hij

zuchtte en sprak half luid voor zich heen: „Arm klein meisje!” Dan ging hij naar zijn werkkamer en kwam er voor het eten niet vandaan.

II.

„Hij moet weer gaan trouwen, Moeder.”

„Weet 'k wel. Maar ik geloof niet, dat ie 't ooit doet.”

„Waarom niet?”

„Wel... al was 't alleen maar dat hij niet op 't idee zal komen.”

„Dan moet iemand hem d'r maar op brengen.”

Mevrouw Jervois lachte zacht voor zich heen. En haar dochter, een frisch, schrander ding, een jaar of vijf jonger dan Jan, zei nog eens: „Nou maar — de een of ander moest 't hem behoorlijk aan 't verstand brengen. Het moet. En als U 't niet doen wil Moeder, dan zal ik 't wel op me nemen.”

„Maar Kitty! Wat zou je dan zeggen?”

„Ik zal 'm vertellen, dat 't niet meer dan z'n plicht is, alleen al om z'n kind. Anders komt 'r van Zusje gewoon niks terecht.”

„Ondertusschen is ze 'n schat,” vond mevrouw Jervois.

„Is ze ook. Ik heb nog nooit zoo'n dot gezien,” stemde Kitty in. „Maar ze zal 't niet lang meer blijven. Ze windt Jan om d'r vinger. Juf is ze al de baas, en 't duurt niet lang, of ze zal juffrouw Judson ook naar d'r hand zetten. Ik...”

„Wat heb jullie voor booze plannen?” Jan kwam door de open tuindeuren binnen. Den vorigen dag was hij met Zusje en juf komen logeeren.

Mevrouw Jervois gaf geen antwoord. Maar Kitty begon te lachen en zei: „We hadden 't net over iets wat jij doen moet.”

„En dat is?”

„Zusje een tweede moeder geven — en wat gauw ook!”

Jan keek scherp zijn Moeder aan. Maar zij hield het hoofd gebogen over een steek, dien ze aan het oprapen was. Hij kon haar gezicht niet te zien krijgen.

Een minuut lang zweeg hij. Dan klonk het zacht en

nadrukkelijk: „We kunnen soms zoo gemakkelijk denken, dat we precies weten, wat een ander behoort te doen, Kitty. En dan kunnen we ons daarin menigmaal zoo heel gemakkelijk vergissen ook.”

Kitty zuchtte even op — verlicht. Ze was eigenlijk bang geweest dat hij 't niet goed zou opnemen. Zenuwachtig hield ze haar stoel bij de leuning, liet hem op een achterpoot heen en weer draaien. Maar nu ze eenmaal het fort onder vuur had, was terugtrekken beneden haar waardigheid.

„Als je niet wilt, dat Zusje hopeloos wordt bedorven, dan moet je een van deze drie dingen doen: Je moet trouwen, je moet een gouvernante nemen; of anders moet je haar hier laten blijven — bij ons.”

„Ze is een lief kind,” sribbelde Jan tegen.

„Ze is 'n schat, nu ze drie jaar is. Maar tegen dat ze zes jaar wordt, zal ze een draak wezen. Tenzij dat iemand, met meer gezag dan juf, de leiding krijgt.”

„Voor een gouvernante is ze veel te klein,” maakte Jan bezwaar.

„Ja — da's lastig,” gaf Kitty toe: „'t Kind is jong. Leeren hoeft ze nog niet, maar ze heeft nodig om wel met liefde, maar toch ook met vaste hand te worden opgevoed. Mag

ze hier blijven? Ik kan van Moeder niet weg, maar als we haar hier hebben mogen, dan wil ik voor haar doen wat ik kan."

"Ik kan niet buiten haar, ik kàn niet," het klonk heel droevig. "Je weet niet, wat ze nu al voor me is, Kitty. Ze ..."

"Dan is er niets anders op dan dat andere," viel Kitty in: "en dat zou in alle opzichten 't beste zijn ook."

"En dat gebeurt niet."

"Och Jan, waarom dan niet?"

Kitty kwam dicht bij hem staan en legde haar hand op zijn arm. "t Is nou drie jaar geleden, en je bent zoo alleen. Ik geloof zeker — ik wéét dat zij zou willen dat je deedt wat het beste is voor Zusje. En wat voor jou het leven minder eenzaam maken zou."

Jan's gezicht stond strak, wit tot aan de samengeknepen lippen toe. Maar hij keek zijn zuster vriendelijk in de oogen.

"Je bedoelt 't goed, Kitty. Maar je kunt 'r niet inkomen. Jij was nog niet veel meer dan een kind, toen Hester mij werd ontnomen. Wat ik maar kan, zal ik voor Zusje wezen, maar naar jouw raad kan ik niet luisteren, kind."

"Jammer genoeg. Neen, Moeder hoef je niet aan te kijken; die denkt er precies over als ik. Maar ze durfde er niet over te beginnen; daarom moest ik het wel doen."

"Ik neem het je niet kwalijk, Kitty, maar men kan ook wel eens z'n mond voorbij praten."

"O, voor mij hindert 't niet. Je mag me noemen wat je zelf wilt. Maar als 't te laat is, dan zul je pas inzien, dat ik gelijk had en dat jij..."

"Zelf de dwaas was," zei Jan. "Wel, tot zoolang dan... voor onze ondervinding hebben we nu eenmaal zelf den prijs te betalen, en ik ben geen uitzondering op den regel. Van jouw verstand kan ik niet profiteeren."

"Je *wilt* niet," gaf Kitty scherp terug, en liep den tuin in.

"Ze is 'n brutaaltje, Jan. Maar ik denk toch, dat ze gelijk heeft," zei mevrouw Jervois, toen haar zoon haar half vragend, half lachend aankeek. "Maar jij weet zelf 't best, wat je te doen staat; dus ik zal wel oppassen dat ik er niets verder van zeg. Kitty ook wel, denk ik."

De kwestie van hertrouwen had zich vroeger nooit aan Jan voorgedaan. Maar meermalen in de dagen die volgden, had hij in eens voor zich een kamer door 't houtvuur grillig belicht — een blonde vrouw in 't lage stoeltje met de armen om Zusje heengeslagen, de vingers spelend met de zij-ige krulletjes.

En 't viel hem op, dat Zusje drukker en meer weerstrevig was dan hij nog ooit had bijgewoond; dat haar manieren wel wat beter mochten zijn; dat juf den slag niet meer scheen te hebben om haar onder den duim te houden; en dat hij zelf in 't geheel geen opvoeder voor haar was.

Aan 't eind van de week gingen ze naar huis, en ging alles weer zijn gewonen gang, behalve dat als middenweg, Zusje naar een bewaarschool werd gezonden, voor halve dagen.

Ze vond het heerlijk. Maar juf keurde het onvoorwaardelijk af. „Stel je voor, zoo'n klein wurm naar school sturen!” deed ze tegen juffrouw Judson haar beklag. „Als ze 't kind ziek hebben, dan zullen ze pas d'r zin hebben.”

„Ze hoeven niet te leeren op zoo'n bewaarschool,” bevestigde juffrouw Judson; „enkel maar van die versies en van die spelletjes en zoo.”

„Ja — en d'r eigen smerig maken met die vieze klei.” Juf was verontwaardigd. „Ik weet niet hoe ze bij dien onzin komen. Net alsof 't schaap hier in d'r eigen mooie kinderkamer niet met der pop spelen kan . . . Daar had je die kinderen van Stevens, daar 'k zooveel jaar geweest ben. Acht hadden ze d'r. En geen een, die ooit wat van 'n school had gezien, voordat ze zeven jaar waren. Alleen kleine Greet, de jongste. En wat denk je dat 't eind daarvan is geweest?”

„Weet ik 't!”

Nee, natuurlijk weet jij 't niet. Niemand weet wat 'r van zoo'n behandeling nog komen kan. Dat kind stuurden ze na' school, toen ze vijf jaar was. En toen is ze uit 'n schommel gevallen, en ze heeft 't an d'r ruggegraat gekregen, dat ze plat moest blijven liggen al den tijd, dat ik d'r verder geweest ben.”

„Nou maar daar had die school toch niks mee te maken,” sprak juffrouw Judson tegen.

„Net asof!” zei juf. „Als de jongens d'r niet zoo hoog geschommeld hadden, dan zou ze niet gevallen zijn, en als ze d'r veilig in de kinderkamer gehou-en hadden, dan had ze immers niet met die jongens loopen op straat spelen. Let op wat ik je zeg, juffrouw Judson, daar volgt wat op. En as 't lieve kind geen mazelen of kinkhoest krijgt of zoo wat, eerdat 't een half jaar verder is, dan zal 't me verwonderen. Dat zijn allemaal van die dingen, die ze op school opdoen, en daarom moesten ze geen kind ooit zoo vroeg d'r heen sturen.”

Eenige maanden lang ging Zusje graag naar school, leerde van allerlei kinder-knapheidjes en werd dikke vrienden met Laurens Beering, die haar door alle kattekwaad heensleepte.

Toen vervulde ze de voorspelling van Juf. Niet alleen dat ze de mazelen kreeg, maar ze had ze kwaadaardig.

't Was haar eerste ziekte, en 't heele huis leefde onder den druk. Mevrouw Jervois was zelf ziek en zoo kon tante Kitty niet komen.

Jan stelde voor een verpleegster te nemen, maar Juf en de huishoudster gooiden dit zoover mogelijk weg. Nu kwam een nichtje van Juffrouw Judson om Rachel te helpen en de twee vrouwen verdeelden dag- en nachtverpleging met elkaar.

Maar 't werd een worsteling, en 't ging om het jonge leven. En toen kwam de dag, dat Jan werd opgetelegrafeerd naar zijn moeder. Daar was vrees dat Mevrouw Jervois sterven ging.

„Van avond ben ik weer terug, Juf.”

Hij stond naast het bedje en zag neer op 't kind, dat in zwaren slaap lag. „U vindt 't toch niet erger vanmorgen?”

„Neen meneer, erger is ze niet. Juffrouw Judson vindt juist, dat ze vannacht beter heeft geslapen,” stelde Juf gerust.

Maar hij was nog geen twee uren weg, of het kind was hard ziek.

Vliegensvlug moest Rachel den dokter halen, en met lood op 't hart zagen juf en de huishoudster dien langen dag uit — in angst, dat het kind zou zijn heengegaan, eerdat de vader terug kon wezen.

(Slot volgt).

OM ZUSJE?

DOOR
ARI DANE.

(Slot).

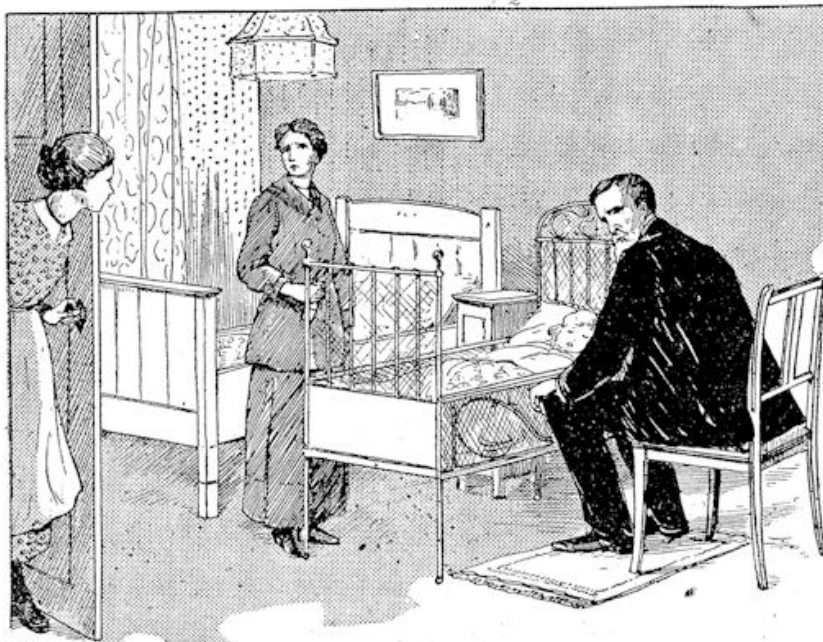
's Avonds kwam de dokter nog weer. Zusje lag te woelen, gooide zich om en om, kermde en schreide in half bewustzijn, terwijl juf vergeefs van alles bedacht om haar te troosten en stil te krijgen.

„Stil maar liefje — stil nou.” Zacht streeelde ze het blootgewoeld rugje: „zeg 't dan maar aan Dina, wat is 't dan toch?”

Maar 't schoudertje sidderde weg van onder haar hand; het afgemat-kribbig schreien hield aan, en ontmoedigd stond de dokter er bij met de hand aan het jagend polsje.

„Als u haar maar in slaap krijgen kon,” zei hij.

„Niet, niet.” 't Kind sloeg het laken waarmee juf haar toedekken wou, van zich af. „Zusje niet se-lápen. Zusje bij juijouw.”

„Wát zegt ze nu?” De dokter legde zijn hand op het brandend hoofdje.

„Daar bedoelt ze juffrouw Beering mee, dokter,” legde juf uit: „’t kind is dol op d’r. Als ze gezond is heeft ze altijd den mond vol over haar.... stil dan — stil dan toch liefke, laat Dina je nou ’s in slaap zingen!”

„Juf,” zei Rachel zacht door een kier van de deur: „juf, daar is juffrouw Beering. En kleine Laurens heb nou ook de mazelen, dus nou hindert ’t nie’meer, zegt ze. Als Zusje soms na d’r vraagt, dan wil ze wel boven komen.”

„Laat ’r maar gauw komen,” zei de dokter dadelijk: „misschien dat zij ’t kind rustig krijgt.”

Zusje zat overeind, en stak allebei de armpjes uit, toen Nora behoedzaam binnenkwam. Ze lachte, toen ze een mooie donkerroode roos kreeg — ze wou er naar grijpen, maar de krachteloze handjes vielen slap langs ’t lijfje neer, en met een schor schreien zakte ze in ’t kussen terug.

Ontmoedigd keek Nora naar het koorts-rood gezichtje, de droge, gebarsten lipjes, de zware oogleden, en beluisterde het stotend hijgen.

Juf zag haar aan met een zucht, die wel steunen leek. „Ze is veel erger, juffrouw,” fluisterde ze. „Als we haar maar in slaap krijgen konden! Maar ze ligt aldoor te woelen en te schreien.... Hoor nou....”

Nora bukte zich over ’t bedje en nam een heet klein handje in haar eigen koude hand. Door angst en zorg waren de handen van juf aldoor haast even brandend warm als die van ’t kind zelf; deze koele aanraking scheen dadelijk bedarend te werken. Het schreien hield op, en Zusje keek Nora in ’t gezicht.

„Zoete jujjouw,” kwam het gefluisterd: „zingen van „kowlf.””

Gelukkig begreep Nora en kende ze ’t kinderliedje. Heel zacht begon ze:

„Hier staat de bijenkorf — waar zijn de bijtjes?

„Foei stoute bijen! Ze hebben zich verstopt.

„Stil, daar komt er een — tel maar even....

„Een - twee - drie - vier - vijf - zes - zeven.”

„Dwie - view - vijf. Weew zingen,” murmelde het zwakke stemmetje.

Weer zong Nora — nog eens en nog eens... telkens zachter en eentoniger, tot dat Zusje stil was ingedut.

Toen laat in den avond, haar vader thuiskwam, was ze veel beter, en juffrouw Judson, die waken zou, vertelde maar niet eens van het bezoek van Nora.

Zoo had Nora zelf 't ook liever, maar zij had haar wensch toch maar niet onder woorden gebracht.

De dagen, die volgden, al was nu 't gevaar voorbij, waren toch nog lang niet gemakkelijk of rustig. Als haar vader bij haar zat, was Zusje gewoonlijk nog al tevreden. Hij was dan ook haar onderworpen slaaf, bereid om mee te doen aan ieder spelletje dat ze maar bedenken wou. Maar was hij er niet, dan riep ze al maar om „jujjouw,” en juf had handenvol werk om haar prikkelbaarheid te bedaren in dien tijd van beter worden.

Nora kwam dikwijls aanloopen. En als ze zeker was, dat ze niemand zou zien dan het kind en de dienstboden, kwam ze wel boven, om wat met Zusje te spelen.

„Ik weet wel, wat dat kind eigenlijk wil,” zei juffrouw Judson een keer, toen juf dood-af was van al 't verzinnen hoe ze het de kleine albedril zou naar den zin maken, „en ik zeg je, dat ik wou, dat meneer 't maar deed.”

Juf keek snel op.

„Je zorgt dan maar dat je daar geen woord van ademt, hoor je! Als iemand 'r maar zooveel as op zinspeelde, dan kwam ze vast nooit meer terug — 'k weet 't zeker. En dan wist 'k heelemaal nie' meer wat 'k met 't schaap beginnen moest.”

„Ik heb 't van me leven nog nooit bijgewoond, dat 'n kind zóó dol op iemand was, als zij is op juffrouw Beering,” vond juffrouw Judson; „je zou zeggen 't is of 't zoo moet wezen.”

„Ik geloof anders niet, dat je 't hoeft te denken,” meende juf en raapte geduldig de kluwtjes en klosjes van haar werkmant weer op, die Zusje bezig was, een voor een op den grond te gooien. „Hij lijkt wel an niks te denken dan an het kind en an z'n werk en an 't portret van mevrouw. Daar zie

je'm geregeld naar staan kijken. En juffrouw Beering.... nou ja, hij komt daar wel veel, maar da's niet om haar. Hij en dominee Beering zitten dan samen in de studeerkamer, almaar te praten. Ik weet het van de juf daar."

Juffrouw Judson schudde haar hoofd. Dat deed ze altijd als iets haar niet naar den zin was.

"Ik heb anders nooit veel op met stiefmoeders," zei ze, en keerde zich naar de deur om naar beneden te gaan, „maar zij en dat lieve schaap lijken wel voor elkaar geboren. De meesten is 't enkel te doen om maar getrouwd te wezen, en de kinderen, die stakkers — nou ja, daar geven ze wat om! Maar bij haar is 't het kind, daar ze van houdt, en de rest in z'n heele huis daar verdraait ze d'r hand niet om. Een aardig meisje is ze, echt 'n dame. En als ik te avond of te morgen moet thuis komen om m'n ouwe moeder an d'r end te brengen, dan...." En zonder verder omschrijven ging ze de trap af.

„Zingen van „kowl”,” commandeerde Zusje 's avonds, toen haar vader zijn best deed om haar bezig te houden, voor dat ze naar bed moest. En Jan begon gehoorzaam:

„Zie het nijvre bijtje....”

Een woedende stamp van Zusje. „Niet! — Zingen van: vijf-zes-zeven.”

Gedwee veranderde Jan van wijsje.

„Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven,
„Jan met de klep....”

„Jan met kwep! Niks an!” schreeuwde Zusje, en Jan kreeg een nijdige por. „Zingen van bijenkowl.... net als jujjouw.”

„Maar dat kent vader niet,” legde hij deemoedig uit. „Dat moet Zusje dan maar zingen.”

„Zusje geen zin,” verklaarde zijn dochter; „Pappa maar weggaan. Jujjouw komen. Zusje vindt jujjouw wief. Pappa erg dom.”

Jan probeerde ieder versje, dat hij zich kon herinneren, elk spelletje, dat hij kende, maar niets wou inslaan, en na

een afmattend half uur werd Zusje gillend en trappend naar bed gedragen.

Jan was moe. Zijn haar zat in de war. Zijn jas was gekreukeld — op zijn vest zat een witte borstplaat-streep. Hij liet zich in een stoel zakken en toen kwam het zeggen van zijn zuster weer terug.

„Zusje is een schat, nu ze drie jaar is. Maar tegen dat ze zes wordt, zal ze 'n draak zijn, als niet iemand met meer overwicht dan juf de leiding van haar krijgt.”

Had deze ziekte en het daarbij onvermijdelijke „toegeven” de draak-periode voor Zusje verhaast? Ze wás kribbig en onhandelbaar en tegen juf soms beslist brutaal.

En juf was bij het wegdragen kregel tegen 't kind geweest, wat Jan nog nooit van haar gehoord had. Maar haar geduld was dan ook onbehoorlijk op de proef gesteld, want Zusje had geschopt, gekrabd en zelfs willen bijten — dus hij had tegen juf niets kunnen zeggen.

De kwestie moest worden onder 't oog gezien. Zusje wàs niet meer het aantrekkelijke kind van vroeger. Met haar kinder-mooi was de ziekte heengegaan; ze was mager geworden en ouwelijk. Een groot deel van haar leven zou ze noodwendig moeten doorbrengen met menschen, door geen familiebånd aan haar gebonden, en die natuurlijk met een lastig meisje lang niet zooveel geduld zouden hebben als met een aanhalig klein kuiltjes-ding.

Hij stak over naar het portret van zijn vrouw en bleef daar nadenkend staan.

„Zij zou het kind begrepen hebben,” zei hij in zich zelf en bleef kijken naar de lieve oogen en den lachenden maar toch vastberaden mond.

„.... Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere.” Was 't niet, of hij het haar zelf weer hoorde zeggen...?

Met een zucht ging hij naar zijn werkkamer en vergat zijn zorgen met een boek.

Twee dagen later kwam Jan 's-avonds wat vroeg thuis.

Hij verwachtte een ontvangst met boosheid en tranen, want

hij had zijn klein dwingelandje half beloofd thuis te komen koffiedrinken en met haar uit rijden te gaan. Maar hij had er niet kunnen uitbreken.

Zacht stapte hij naar boven, voelde onderwijl in zijn zak naar het speelgoedje, dat hij als zoenoffer had meegebracht. Maar voordat hij nog boven was, hoorde hij zingen. 't Was niet de stem van juf, en hij bleef even staan — tipte dan geruischloos over het portaal naar een plekje, waar hij de kinderkamer inkijken kon.

De deur stond aan. In de kamer was het licht op; hij kon alles zien, zonder zelf op het donker portaal gezien te worden.

Tegenover de deur stond de schommelstoel, en daarin zat Nora Beering met Zusje op schoot. 't Kind zag nog erg smalletjes. Maar ze had een kleurtje — ze keek blij, en de krulletjes glansden in den lampeschijn.

Ze lag op de knietjes op Nora's schoot, de armpjes om haar hals geslagen, en met het wiegelen van haar lijfje bracht ze den stoel in beweging.

„Nog meer?” vroeg ze. En de lieve stem zong zacht:

„Ik ga slapen, ik ben moe,
„'k Doe mijn oogjes beide toe.
„Vader, laat Uw vriendlijk oog
„Op mij neerzien van omhoog!”

Ze zong de coupletten door, en wou dan opstaan. „Nu moet ik weg, lief,” zei ze. „'t Wordt bedtijd. We moeten bellen, dan komt juf.”

„Neen, niet!” riep Zusje en greep haar nog steviger vast. „Niet weggaan — niet Dina bellen.”

„Ja, ik moet toch.” Nora nam de kleine handjes weg uit haar hals en kuste ze zacht een voor een.

„Larry wil graag dat ik voor hem ook nog zing, voordat hij naar bed moet.”

„Niet zingen voor Larry,” dwong ze. „Zingen voor Zusje!”

„Ja, maar voor Zusje heb ik nu al gezongen. Nu moet je me naar Larry laten gaan. Die verlangt zoo naar me.”

„Niet!” De armpjes lagen weer om haar hals. „Jongen niet verlangen. Jongen mamma hebben.”

Zusje wist niet, waarom Nora haar zoo stijf pakte en haar kuste, zooals ze van haar jong leventje nog maar weinig was gekust. Ze wist ook niet, dat haar vader de tranen in de oogen stonden, en dat hij onhoorbaar naar zijn werkkamer stapte, waar hij zitten bleef in donker met de deur dicht, totdat hij gehoord had, dat juf naar boven ging en Rachel Nora uitliet.

Dagen lang liep Jan rond met het gevoel, dat zijn weg duidelijk voor hem lag, dat hij wijs zou doen, dien weg in te slaan. En toch wist hij niet, hoe hij tot den eersten stap zou komen.

Hij was nog niet besloten, een week later, toen hij op een avond-partij was bij zijn vriend Prendergast. En onder de gasten waren ook Nora Beering en haar oom en tante.

Van den overkant van de kamer sloeg hij het meisje gade en voor het eerst zag hij — of meende in haar gezicht te zien iets van overeenkomst met Hester.

Niet in kleur of trekken, want Nora's oogen waren grijs en haar haar donker blond. Ze was eigenlijk ook wèl zoo knap als Hester. Maar in de oogen had ze iets van Hester en om den mond. Het heele gezicht had *dit* van Hester, dat het was een gezicht om te vertrouwen.

„Ga mee naar de serre,” zei mevrouw Howarth: „daar is 't koeler. En de varens staan prachtig.”

Uit de volle ontvangkamer kwamen ze in het doorgeurde half duister, hier en daar met gekleurde lampen verlicht.

Al heel gauw werd mevrouw Howarth weggeroepen, en Jan bleef alleen zitten luisteren naar de muziek. Op een afstand klonk ze zoo zacht en rustig.

Na een gezongen kwartet deed een lichte beweging hem zich omwenden, en zag hij Nora Beering alleen zitten in een witte serrestoel aan den anderen kant van de groote kuip, waarin een oranjeboom groeide. Ze lachte, toen hij haar aankeek.

„Meneer Prendergast heeft me hier gebracht” — zei ze: „hij zou dadelijk weerkomen. Maar hij is zeker door den een of ander in beslag genomen.”

Meer gasten kwamen de serredeuren door, maar mevrouw Howarth was daar niet onder en meneer Prendergast niet; dus ging Jan maar zitten op den leegen stoel naast Nora en begon te zeggen, hoe erkentelijk hij was, dat ze zoo lief voor Zusje wou wezen.

„Och, ik kan maar zoo weinig voor haar doen,” zei ze ernstig: „da's niet de moeite waard, om voor te bedanken. Ze is zoo'n lief kindje, en 't is toch zielig, dat ze zoo alleen is. Maar nu Larry toch ook de mazelen had, kon ik gerust af en toe eens bij haar inloopen.”

Even bleef het stil en toen . . . . Jan wist zelf niet, hoe hij begonnen was, maar hij zat haar te vertellen, hoe gelukkig hij met Hester was geweest; van zijn zwaar verlies, en hoe bitter Zusje een moeder behoefde. Maar dat zoo'n groot deel van zijn hart met Hester begraven was, dat hij een vrouw nu niet veel meer aan te bieden had dan de liefde van Zusje.

Nora zei niets. Ze ademde wat sneller. Ze speelde zenuw-

achtig met de bloem in haar corsage. Ze sloeg de oogen niet op en hield haar gezicht afgewend. Maar ze deed toch ook geen poging om weg te komen.

„Ik weet, dat je van 't kind houdt,” begon hij weer, nadat 't een paar minuten was stil geweest: „en Zusje is dol op jou. Maar.... ik heb 't al gezegd, ik heb maar zoo weinig te geven.... en ik moet zoo heel veel vragen. Zie je — 't is.... 't is eigenlijk niet zooals 't hoort tegenover jou.”

Heel langzaam was 't gekomen. Haast fluisterend. En weer bleef het lang stil, totdat Nora zacht zeide: „Weet je niet, dat er ook vrouwen zijn, die wel gráág meer geven dan ze ontvangen?”

Jan haalde diep adem; lei zijn hand op de hare. De anderen waren weer naar den salon teruggegaan. Daar werd viool gespeeld, en zachte klagende tonen golfdén uit naar de twee die daar zaten in het halfduister waar de kasbloemen geurden.

„Meen je dat?”

Nora kon 't maar net opvangen.

„Zou je wezenlijk daaraan genoeg hebben? Er is geen vrouw in de wereld voor wie ik iets meer voel dan voor jou, maar 't is zoo'n schamel beetje, vergeleken bij wat ik Hester aanbieden kon. Zou je er mee tevreden kunnen wezen?”

Nora zag op. Haar oogen leken nog donkerder, en haar lippen trilden.

„Tevreden wel, maar ik durf 't zoo slecht aan.”

„Durf je 't niet aan?” Daar was hij niet op voorbereid.

„Waar ben je bang voor? Ik zou heusch wel goed voor je wezen, kindje, en Zusje zou je liefhebben alsof je haar eigen moeder was. Zie je d'r misschien tegen op, omdat je me niet genoeg kent?”

„Neen.” Nora trok haar hand weg en keek hem vol aan. „Hoe 't komt weet ik niet, maar al heb ik je nog maar weinig ontmoet, ik heb toch het gevoel, alsof ik je al lang gekend had. Neen, dat is 't niet. 't Is Zusje's moeder, waar ik bang voor ben.”

„Van Hester? Hoe kom je d'r bij!”

„Eenmaal zal ik haar toch zien,” zei Nora langzaam, „en wat zal ze dan moeten zeggen?”

„Wel! ze zal je dankbaar wezen. Misschien is ze dat nu al wel, omdat je zoo goed voor Zusje bent,” riep Jan. „Als je haar maar gekend hadt, dan zou je dáár niet tegen opzien. In haar was heelemaal niets van kleinzieligheid of jalousie.”

„Och, je begrijpt 't niet,” zei ze. „Ik hou' veel van Zusje, dat weet je. Maar moeders hebben toch bijzondere gaven, en ik... ik zal — ik zóú,” verbeterde ze snel — „ik zou mijn best doen. Maar als 't mij mislukte! En je kunt zoo licht mistasten! Nu nog niet misschien, maar in de toekomst. Als ik die indenk, dan zie ik pas goed, wat het in heeft, om *die* plaats te moeten vervullen. Zusje blijft niet altijd kind. En meisjes kunnen heel moeilijk zijn. Ik weet, dat eigen moeders het dikwijls niet gemakkelijk vinden hen te leiden. En als ik nu faalde, hoe zal ik dan haar moeder durven ontmoeten!”

Zooals ze hem nu aanzag was ze waarlijk mooi. Uit haar oogen straalde de liefde, die zichzelf niet telde.

Jan kon 't niet helpen; hij moest even denken of nog wel ooit een vrouw zulk een onpersoonlijk aanzoek zou hebben aangenomen. Hun beider gedachten schenen wel enkel om Zusje te draaien.

Dat Nora's echt-vrouwelijke intuïtie al dadelijk de liefde had gespeurd, in het hart dat hij haar zoo onvrijmoedig aanbood, de liefde die dan niet meer wezen mocht de jeugd-liefde, die hij Hester gaf, maar die toch werkelijk was en oprecht, daar had hij geen erg in.

„Ik denk niet, dat je vrees hoeft te hebben,” zij hij zacht. „Ik geloof vast, dat het je gelukken zal. We behoeven immers niet te falen.... „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt....,” niet waar? En liefde is zoo goede leermeesteres.”

„O, liefhebben zal ik haar zoo hartelijk,” zei Nora stil voor zich heen.

En ze legde haar hand in de zijne.

